

«—Ἐκατὸ χρόνια. Διακόσια χρόνια θᾶναι. Τόσα ἀπάνω-κάτω, λένε οἱ χωριανοί. Τὸ πῶς κι' αὐτοὶ δὲν ξέρουν. Οὔτε καὶ κανέννας ξέρει τὸ πῶς κριμάτισεν. Ὅ,τι ξέρουν μονάχα ὅλοι, εἶνε τὸ ὅ,τι κριμάτισε. Καὶ κριμάτισεν ἄνομα, βαρειά, θεοκατάρτα κι' ἀσυγχώρητα ἢ Ρήνα, τ' Ἀνέστη Θεμελῆ, μονυχτάρη τοῦ χωριοῦ ἢ ὠμορφη κοπέλλα.

Κριμάτισε μ' ἓναν νηὸν ἀγᾶ Τοῦρκου, ποῦχεν ἐρθῆ γιὰ κυνηγι τῶν κλεφτῶν καὶ κόνειψε στὸ σπίτι τοῦ μονυχτάρη. Πῶς καὶ τί—κανέννας δὲν τὸ ξέρει. Οὔτε τοῦειδε γιὰ νὰ τὸ μολογήσῃ, οὔτε καὶ τὰπείκασε γιὰ νὰ τὴν πομπέψῃ.

Συνατὴ της πάλι, σὰν τῶκαμε τὸ κρῖμα, ἓνα βράδυ πῆρε τοῦτον τὸν τραχὺ ἀνήφορο, δαρμένη ἀπ' τὴν ἴδια κόλασί της. Καταραμένη καὶ σχωρεμένη μοναχὴ της, ἦρθεν ἐδῶ, ἔσφιξε βρόχο τὴν τριχιά καὶ κρεμάστηκε. Δὲ θὰ μπόρεσε νὰ φτορήσῃ τ'ἀνομο κόκο, π'ἀναδεύονταν στὰ σπλάχνα της...

Τὸ σχοινὶ τῶκοψαν τὴν ἄλλη μέρα, ποῦ τὴν ἤθρανε μαύρη σὰν ἀφωρισμένη. Τῶκοψεν ὁ παπᾶς μένα σουγιὰ διαβάζοντας φριχτὸν ἐξορκισμό. Ὑστερα οὔτε τὸ πείραξε κανέννας ποῦποτες.

Ἐκατὸ-διακόσια χρόνια θᾶναι.

Νερὸ ἀπ' τὴ βρύση τὸ χωριὸ δὲν πῆρε.

Καὶ τὴν νομάτισε τὴ βρύση «Κριματοῦ».

Τὰ ζᾶ μονάχα πίνουν...

Βούρμπιανη, 8—12—906

Γ. ΠΕΛΛΕΡΕΝ

Α Γ Ν Ω Σ Τ Ο

Μὲς ἀπ' τὸν πύργο τῆς ζωῆς ἡ Μοῖρα παραστέκει
κ' ἐμεῖς, οἱ μάταιες ζωές, τί τάχα ἀναζητοῦμε;
Μὲς τὸ σκοτάδι ἡ σκέψη μας, ὥσ' ἀν' ἀστροπελέκι,
μακριὰ μᾶς δείχνει τὸ Ἄγνωστο. Καὶ μάταια καρτεροῦμε.
Ξάφνου μιὰ θύρα ἀνοίγεται. Τὴν ἔσυρε ἓνα χέρι;
Τὴν ἀνοῖξεν ἡ Μοῖρα; ἢ μὴ τὴν ἔσπρωξε τ' ἀγέρι;

Ἀπόκριση καμμία. Καὶ ποιόν, ποιόν ἐρωτᾶμε τάχα;
τοὺς αἰῶνες ποῦ ἐπέρασαν καὶ διάβηκαν καὶ πάνε;
ἢ ἐκείνους ποῦ δὲν ἤλθανε; Ὡς ἀνθρώπε, μονάχα
μιὰ ἀπόκριση ψυχόρμητη λαβαίνεις. Σὲ τραβᾶνε
κατὰ τὴν θύρα ἀθώρητα δυὸ χέρια. Ἐξω βγαίνεις,
μὰ σὲ ὅσους μέσα ἔμειναν δὲν εἶπες ποῦ πηγαίνεις.

(Ζάκυνθος, 1907)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ